

71

Ἄγαπῶ τὸ Λάκη εἶπε καὶ τὴ σκότωση.
Τράβηξε τὸ λιθόρθορο στὴν ἔρημιά πού ὄλο καπνίζει καὶ θυμῆθηκε.
Ἄγαπῶ τὸ Λάκη εἶπε καὶ κοιμήθηκε
σῆκωσε τὸ φτερό κι ἔπεσε κάτω.
Πάω γιὰ ὕπνο εἶπε ὁ ἄλλος καὶ θά 'ρθῶ.
μὴ μέ ξυπνήσεις ἅμα κοιμηθῶ.

70

Ἄν ἔχεις καμμιὰ ἀπορία πρῶτον
ὅτι αὐτὰ τὰ δαχτυλίδια καπνοῦ εἶναι τῆς ψυχῆς τους
πόσους χωράει ἡ ρομάντζα κόμμα
ἔμεινε ἄχρωμο κι ὀλόγυμνο τὸ γῆπεδο καὶ
μιὰ τραγικὴ σημαία ἀπλώνεται στὸ πεδίο βολῆς
E! ἡ ρομάντζα χωράει πολλούς.
Ἄργά περνᾶνε οἱ ἀναμνήσεις ἀπ' τὰ μάτς τῆς Κυριακῆς,
θά τοὺς σκεπάσει καλὰ νά μὴ θυμοῦνται
τρέχει ὁ καπνὸς τῆς πίπας μέ χιλιάδες μποφόρ.
Τὸ γῆπεδο ἔχει στεγνώσει
σὰ ρύζι ἢ ἄμμος ψιθυρίζει στ' αὐτιά του.
Ἄν ἔχεις ἀπορία γι' αὐτό,
φύσηξε ἓνας ἀέρας ἐδῶ
κι ὅτι βρῆκε τὸ πῆρε κοντά του.
Ἡ παρέα τῆς θεράντας διαλύθηκε κι ὁ παλαιστής πού σοῦ εἶχα μιλήσει
τόν ἔρημο δρόμο τῆς γειτονιάς ἀνηφόριζε
μ' ἓνα χοντρό σκοινί πού πάει ψηλά
Στὸ τέρμα σάν ἄγκυρα στὸν οὐρανὸ ἓνας ἀετός κρατιότανε
καὶ πετοῦσε ἀργά καὶ γεμάτα.
Ὡπὸ καὶ πιάστονε θαριά μὴν τὸν ἀφήνεις
ὁ παλαιστής πάει στὸ σπίτι του ἀργά
κι ἀκόμα χάνει τὸ βῆμα του μπροστά
στὴν ἀδικία, τὴν ἀτυχία, τὸν παραλογισμό καὶ τὸ παράπονο.
Ἄερας φυσᾶει κόντρα κι ἔχει μείνει ἐδῶ
ἓνας ἥλιος χλομός, παγωμένος, πανάκριβος
φυσᾶει ἀδιάφορα κι ἡ κορνέττα νά πᾶς γιὰ φαί.

Μέ τά λεφτά πού ἔχω γιά τό νοίκι
 πηγαίνω μέ τό πούλμαν στή Θεσσαλονίκη
 ἀπό καιρό βρίσκονται στό ταξίδι κάτι εὐκαιρίες
 (ἔχει τό μάτι μου μαυρίζει γιά γυναίκα)
 τό παλιοτόμαρο πού κάθεται μπροστά
 γύρισε νά ζητήση ἐξηγήσεις ὁ ἀλήτης
 ἦταν ἀπόβροχο καί πήγαινε νά δύσει πρῶτον
 μάθε κυρία μου νά κάνης διακρίσεις πωπω
 τί κόσμος στό παζάρι δεύτερον
 κι ἄχου τί ὄμορφα θραδυάζει ἐδῶ.

Σηκώθηκε ἓνα βράδυ μόνο του τό ἀκουστικό
 βγήκανε ἀπ' τό τηλέφωνο τά ποδαράκια της
 ἓνα ὠραῖο μοντελάκι
 ὄλα τά χεῖλια της
 οἱ πεταλοῦδες τῆς μοναξιᾶς μου
 αὐτά χωρᾶνε στό καντράν.
 Βγάζουνε σπίθες τά χέρια της
 ὅταν τή βλέπω στά μάτια ζαλίζομαι
 πέφτει ὁ ἥλιος στό βάθος τῆς θάλασσας
 τρέχει ὁ κόσμος στή προκυμαῖα
 σηκώθηκε ἀέρας μέσα ἀπό τ' ἀσημικά
 μπῆκε μέσ' στήν κουζίνα καί συνέφιασε
 σφυρίζει τό παιδί σκορπισμένο στό πάτωμα
 περνᾶνε ρόδες μονάδες ταχύτητας
 γέρνουνε τρίζοντας τά ἐλαιόδεντρα στή θάλασσα
 θάλασσα παιανίζουνε τίς ἄδειες μου μέρες
 Ἀνοίγω τήν αὐλόπορτα μέ μιά
 σημαία δική μου
 καθότανε ἡσυχῆ στή σκάλα
 στό μέσα βάθος καιγότανε ἡ αὐλή
 χάιδευε ἀπαλά ἓνα μεγάλο φιλί στό χέρι

Θά κάνω ὅπως πέρσι στούς φίλους τό τραπέζι
 ἦταν βραδάκι ὅταν μπήκανε
 ἔβαλα στίς γωνιές τά ἐπιπλά μου
 ἦρθανε γύρω ἀπ' τό κρεβάτι μου
 ἀρέσανε πολύ τά ὄνειρά μου
 νωρίς χωρίς
 ἀκόμα νᾶχει φέξει
 τόσες χιλιάδες νοματαῖοι μαζεύανε ἀνέκαθεν τά δάκρυά μου
 Ραγίζανε βαθειά τά πρόσωπά τους κανείς δέ μέ θυμότανε καλά
 τότε σά σήμερα
 τρώγαν οἱ μάγκες σίδερα
 ἀπό τά γέλια τους τό πάτωμα εἶχε γεμίσει ἄντερα καί δόντια
 σηκώνανε ψηλά τά χέρια τούς ἔπαιρνε ὁ ἀέρας τά μαλλιά
 Βάρεσες μιά στό ντέφι καί παγώσανε.

Ἔχω ἓνα καζάνι κεφάλι τόσο
 ἔδωσα τό μυαλό μου ὅσο ὅσο καί μοῦ ἄδειασε
 τώρα θ' ἀνοιξω τό παράθυρο καί ἔξω βραδυάζει
 ἀνοιγῶ τό παράθυρο καί σκοτεινιάζει
 σύννεφα παίρνει ὁ ἀέρας καί τά φέρνει ἐδῶ
 τσιμπάει τά μποναλάκια του καί τρέχει σέ μιά παρέα παντοτεινή
 Ὡπαλάκια ὁ φαντάρος μιά παλιοκαθημερινή
 Βρέχει στό δρόμο μέ τή μπελαντόνα βρέχει
 μέσ' στόν καθρέφτη δείχνει ὅτι ἔχει
 δάχτυλο στή σκαντάλη μέ μιά θέρα
 θάρθει μιά ματωμένη μέρα νά σέ σκεπάσει
 ὅπως βαρειά ὁ ἀέρας θά φυσάει τήν ὥρα πού θά μπαίνω στήν αὐλή
 Πόσο στεγνώσανε τά χώματά σου θά κάνω ὅτι μοῦ ζητήσεις
 ὁμορφο πούταν ὁμορφο λιαεράκι τῆς Ἀττικῆς
 σκέφτηκα νά τῆς κάνω κομπλιμάν
 ἀλλά μπορεῖ νά μέ παραξηγήσει.

Τά πιό πάνω μυστικά εἶναι βιαστικά
 πᾶρε αὐτό τό μηχανάκι καί ξεκίνα
 στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας
 πρόσ-πέρ-νᾶς Ἀ-θῆ-νᾶς
 πράσινα φῶτα εἶναι τά μάτια της γιά μᾶς
 σέ περιμένω συνεχῶς ἀνάμεσα Θησεῖο καί Ψυρρῆ
 θά κάνω βόλτες μέχρι νά μέ βρῆς

κάποτε σπάνια μέρα θάχουνε γίνει
πολλά κι ασυνήθιστα πράγματα
θά δεις, ότι ή ζωή σου, καθαρά είχε ένα νόημα μόνο.
'Αν τό ήξερες νωρίτερα θά 'σουνα πίο άντρειωμένος
Μέ τόνα χέρι θαρχόσουνα νά μάς τό πής
καί μέ τό άλλο ένα ριθόλθερο στό χέρι θά κρατούσες
καθώς χανόσουνα στό βάθος τής ζωής
στούς δρόμους τής 'Αθήνας όταν ζούσες
όταν φεύγοντας γελούσες πικραμένα

τό ραντεβού αυτό είναι φανταστικό και χιουμοριστικό
πές πώς είναι θιαστικό, πρόσ-πέρ-νās
πράσινα άστρα είναι τά μάτια της για μάς

ό κοσμάκης πέρα βρέχει τάχουνε χαμένα
(τά ευζωνάκια τά καημένα), ώπα ή ζωή κανονικά έχει μυστικά
προσπερνάει θιαστικά τό μηχανάκι τής ζωής
έλα νά τό δής

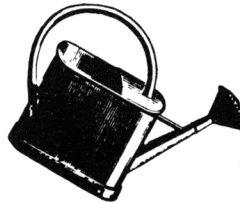
Σκίζεται δίπλα μου μιά κούκλα κοιτάζει άγρια τό πουλί
όπως έσεις γλυκειά μου έσεις
βρέχει στό δρόμο και μακραίνει άμα περάσει τό μηχανάκι τής ζωής.

Έχει μέρες νά τά βάψει
 βάζει τό καπέλο ἔτσι
 φύγανε τά χρόνια της
 (νά τῆς θράσω τά ὄνειρά της)
 Παίρνει ὅλο αὐτή τήν πόζα
 παίρνει ὁ ἀέρας τά μαλλιά της
 κάτσε κεῖ μὴ μοῦ κουνιέσαι
 ἔτσι ὅπως εἶσαι σ' ἀγαπῶ

περνάει σφυρίζοντας τό τραῖνο καί τά καίει
 μπαίνει ἡ ἀρκούδα μουρμουρίζοντας στό σιδερένιο δάσος
 ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ λουτροῦ
 βγαίνει ἔξω ὁ φαντάρος
 φύγανε τά χρόνια του
 βάζει τό καπέλο ἔτσι ἀρχινάει ἡ βρόχη

Ὅσο τρέχει τόσο βρέχει
 κι ὅσο σταματάει ἡ βροχή περπατάει
 τράκα τράκα ὁ φαντάρος
 μιά παλιοκαθημερινή

Περάσης πάνω μου
 μ' ἓνα ὠραῖο μοντελάκι ν' ἀποφασίσω
 ἀφήνεις τό καλό χεράκι σου νά πέση
 μπαίνει τό τραῖνο μουρμουρίζοντας στό σιδερένιο δάσος
 πρὶ κοιμηθῆς φαντάσου σ' ἓνα κόσμο ὅτι
 ἡ ἀπόφαση εἶναι τέχνη
 καί ἡ πολλή καθαριότητα βρωμιά

Μᾶς φεύγει ὁ φαντάρος τράκα τράκα
 τά τακούνια του χτυπάει
 κι' ἄμα ζοριστεῖ πολύ παίρνει τό καπέλο του.
 Βρέχει στό δρόμο μέ τή μελαντόνα
 λυώνουνε τά ὄνειρα τους τούς ζυγούς
 Λύσατε.

Νίκος Γαζέπης

Διαδικασία Παρά-Γραφῆς
 ἢ Τό τέλος τῆς ἀφηγηματικῆς Λογοτεχνίας

Μιχαήλ
 Μήτρας

